

Written by - முருகப்பதி -

Monday, 11 November 2019 08:08 - Last Updated Wednesday, 13 November 2019 02:16

நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் அவன் என்னபைபார்க்க வந்தான். அவனை “அவர்” என்று அழகை காமல் மரியாதைக் குறைவாக “அவன்” என்று அழைப்பதாக வருந்தவண்டாம். அவன் பிறப்பதற்கு முன்னர் – நபிறாண்டுகளுக்கு முன்பு நான் பிறந்தமையால், அவ்வாறு அழகை கின்றனே.

பல முன்னோர்களையும் “அவன்” என்றுதானே விளிக்கிறார்கள். ஏன்... சில சந்தர்ப்பங்களில் எம்மைப்படைத்த ஆண்டவனகைகபிட “அவன்” படைத்தான் “எனத்தானே சொல்கிறார்கள்”.

நான், அவன் அப்பன் பிறப்பதற்கு முன்பே பிறந்திருக்கின்றனே. என்னபைப்படைத்தவர்களினால் என்னிடம் வந்து சிலைபவர்களுக்காக உருவாகக்கப்பட்ட குழந்தைகள் வந்து திரும்பிய அக்காலத்தில், அவன் பாட்டன் பிறந்த ஊர்க்காரர்கள் கல்லறிந்து என்னகைகளகைகப்பார்த்தார்கள்.

அவனது பாட்டி அந்தக்கதளை அவனிடம் அவனது சிறுவயதில் சொல்லியிருக்கிறாள். நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் என்னை அன்று பார்க்க வந்திருந்த அவன், எனது மனையதைதொட்டுப்பார்த்து பரவசமடைந்தான்.

அவனுக்கு அந்தநாளின் நினைவுகள் வந்திருக்கவேண்டாம். அவனை அன்று அழைத்துவந்தவர்கள், என்னிடத்தில் விட்டுச்சென்றுவிட்டார்கள். அவன் என்னிடமிருந்து விடபெற்றுச்சிலைவதற்கு இன்னும் பலநிமிடங்கள் இருந்தன. அதனால், என்னருகில் வந்து எனது அங்கிலைச்சணங்களைரசித்தான். இந்த உலகில் பிறந்த அனைவருக்கும் கதைகள் இருக்கின்றன. அதுபோன்று எனக்கும் ஒரு கதை நீண்ட வரலாறாக தொடர்ந்துகொண்டதான் இருக்கிறது. 1902 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த எனக்குள்ளும் ஆயிரக்கணக்கான கதைகள் இருக்கின்றன. நான் பல தடவைகள் சித்தப்பிழைத்திருக்கின்றனே. அன்று என்னைபார்க்க வந்திருந்த அவன் அறிந்துவதை திருக்கும் ஒருவரின் மகனும் எழுத்தாளன்தான். கவிதையும் எழுதியிருக்கின்றான். அவனுக்கு அன்று என்னைபார்த்ததும் அந்த அன்பரின் மகன் எழுதிய கவிதை வரிகள் நினைவுக்கு வந்தன.

Written by - மூர்கப்பபதி -

Monday, 11 November 2019 08:08 - Last Updated Wednesday, 13 November 2019 02:16

எனக்கு நரேந்த சோதனைகள் அவ்வளையில அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தமையால், அந்தக்கவிதையும் உடனே அவனது மனக்கண்ணில் தோன்றியிருக்கவேண்டும்.

“ சதெத்துத் தொலகைக்கலாம்
சதெத்தென்ன ஆகப்போகிறது...?
இருந்து தொலகைக்கலாம் ! “

இதுதான் அந்தக்கவிதை. எனது வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் ஆகிப்போனது.

பல இலட்சம்பரேன் பாதங்கள் எனது மடியில் பதிந்திருக்கின்றன. கழந்தைகள் மூதல் பெரியவர்கள் வரையில், தலைவர்கள் மூதல் அரசியல் கடைகள் வரையில் வந்து நின்று நடமாடிய அந்த மடியில் அவன் நின்று என்னரைசித்தான். எனது மடியிலிருந்து மக்கள் ஏறி இறங்கும் எனது கழந்தைகளின் ஓடும்பாதையையும் கழற்றி எடுத்துச்சென்றவர்களை நன்கறிவனே. எனது பாதுகாப்பு அரண்களை பிய்த்தெடுத்து, தங்கள்குக்கு பாதுகாப்பு அரண்களை உருவாக்கிக் கொண்டவர்களையும் அறிவனே. நான் மக்களின் சொத்து என்று சொல்லித்தான் என்னை அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

ஆனால், மக்களாலும் மக்களை ஆண்டவர்களினாலும் நான் சிறையடைபட்டனே. எனக்கு நரேந்த கதிபற்றி பல்லாயிரம்பரே பசியிருக்கலாம். கதகையையாகச் சொல்லியிருக்கலாம். என்னகையாப்டுத்தி சிறையையவர்களும் தங்கள் தரப்பில் அதற்கான நியாயங்களை சொல்லியிருக்கலாம்.

எத்தனை காதலர்களை நான் இணைத்திருப்பனே. எத்தனைபரேன் வாழ்க்கையில் வசந்தம் வீசுவதற்கு நான் காரணமாக இருந்திருப்பனே. பகலும் இரவும் என்னிடம் வந்தவர்கள் ஒரு கட்டத்தில் என்னிடம் வராமலயே காணாமல் போய் விட்டார்கள். அதனால் நான் பாழடைந்த பாவியானனே. அன்று என்னைப்பார்க்க வந்திருந்த அவன், அனைத்துக்கொடும்கையையும் சகித்துக்கொண்டு நான் வாழ்ந்த நினைவுகளை எனது மடியிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு பசியெடுத்து. எனது மடியிலிருக்கும் ஒரு சிறுண்டு ச்சாலகைக்குச்சென்றான். பெரும்பான்மை இனத்தைச்சரேந்த ஒருவன், “ மாத்யாட்ட மொனாத ஒனே..? “ என்று தனது தாய்மொழியில் கேட்டான்.

அதன் பொருளை இவ்வாறும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

பெரியவரே உங்கள்குக்கு என்ன வேண்டும்..?

அய்யாவாவுக்கு என்ன வேண்டும்..?

சரே, உங்கள்குக்கு என்ன வேண்டும்..?

தூரை உங்கள்குக்கு என்ன வேண்டும்..?

அந்த பெரும்பான்மை இனத்தைச்சரேந்த தலைவர்களிடம் ஏதேதோ கேட்டு, இறுதியில்

Written by - முருகப்பதி -

Monday, 11 November 2019 08:08 - Last Updated Wednesday, 13 November 2019 02:16

எல்லாவற்றையும் கதோட்டை விட்டவர்களும் இப்போது என்னிடம் வந்து சல்கிறார்கள் .

அவ்வாறு வருபவர்களிடம் அந்தச்சிறற்றுண்டிச்சாலையிலிருந்து ஒரு கரல் “ என்ன வணேட்டும்..? “ என்று பரமபான்மையை இனத்தின் மொழியில் கடைக்கிறது.

“ சீனியில்லாமல் தனீர் வணேட்டும் . உண்பதற்கு ஏதும் இருக்கிறதா...? “ எனக்கடேடான அன்று என்னபாரக்கவந்தவன் . அவனுக்கு பரமபான்மையினத்தவரின் மொழி தெரியும் . அந்த மொழியிலேயே கடைடான் . அந்த சிறற்றுண்டிச்சாலையை நடத்துபவனோ , அல்லது அங்கு பணியாற்றும்பவனோ தெரியவில்லை . “ சோறு , பணிஸ் , மற்றும் தின்பண்டங்கள் இருக்கின்றன “ என்றான் .

பசியோடிருந்த அவனுக்கு , அந்தகாலவளையிலும் சோறு அங்கிருப்பது வியப்பான தகவல் . பரமபான்மையினத்தவர்கள் பரமபாலும் மின்று வளையும் சோறு சாப்பிடுவதாக அவன் முன்பே அறிந்திருந்தான் .

“ சோறு வணேட்டாம் . இனிப்பில்லாத பணிஸ் இருக்கிறதா..? ”

“ இல்லாமையா...? இனிப்பு எந்த உணவில்தான் இல்லை . “

அங்கிருந்த மற்றும் ஒருபணியாளர் “ மாயத்தயா மனென் சீனி நடுத்திவ ககட்ட “ எனச்சொல்லியவாறு , ஒரு தனீர் கப்பை நீட்டினான் . அதனை அருந்தியவாறு வளையே வந்து என்னபாரத்துக்கொண்டே இருந்தான் . எனது அழகை ரசித்தான் . நான் சதெத்து சதெத்து பிழைத்து வாழும் அந்த நகரத்திலும் எனது கழந்தகைகள் நகரந்துசலல்லும் பாதகைளின் அருகாமையிலும் எத்தனைபேரின் வாழ்க்கையில் இனிமை இருக்கிறது..? ”

எனது கதையையும் , என்னதைத்தேடி வந்தவர்களின் கதையையும் அவனது நண்பர் ஒருவர் ஆவணப்படமாகவே எழுத்திரக்கிறார் . அவரும் பரமபான்மையை இனத்தசைச்சேர்ந்தவர்தான் . அதன்பெயர் **In Search Of A Road** - ஒரு பாதையைத்தேடி - அந்தப்படத்தை அவன் வாழும் நாட்டில்தான் அவனால் பார்க்கமுடிந்தது . அதில் அவனது பழைய நண்பர்களும் தோன்றியிருந்தனர் . அதுபற்றி அவன் முன்னர் எழுதியிருக்கின்றான் .

இப்படம் குறித்து சிறிய பிரசுரமும் மும்மொழிகளிலும் வளையிடப்பட்டது . அந்தப்பிரசுரத்தில் இடம்பெற்ற வரிகளை எனது மடியிலிருந்து அவன் நினவைகபிரந்தான் .

வடக்கே ஓடும் புகையிரத வண்டியினதும் அதற்குச்சமாந்தரமாகச்சலல்லும் ஏ 9 பாதையினதும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்த கதை ஒரு பாதையைத்தேடி....

போருக்கும் சமாதானத்துக்கும் இடையில் அகப்பட்ட நிலையில் உள்ள மக்களின் கதை . பயணக்கதை மரபில் உருவாகியுள்ள இத்தயாரிப்பு தனக்கதை சொல்லும் பாணியில் ஒரு விவரணப்படமாகியது . இந்தப்புகையிரத வண்டியும் ஏ 9 பாதையும் யுத்தம் - சமாதானம் - பயணம் - சமூக எழுச்சி - இடம் - இடப்பெயர்வு

Written by - மருகப்பதி -

Monday, 11 November 2019 08:08 - Last Updated Wednesday, 13 November 2019 02:16

என்பவற்றின் சின்னங்களாகும். யாழ்நகர் நோக்கிப்புறப்படும் புகையிரத வண்டி இடம் - நிலம் பிராந்தியம் - யுத்தம் - சமாதானம் - இல்லம் - நாடா என்பவற்றுக்கிடாகப் பயணம் செய்கிறது. ஒரு பிமியை நாடி.... ஒரு கதையைத்தேடி.

அந்த ஆவணப்படத்தை எடுத்தவரின் பெயர் தர்மசனே பத்திராஜ்.

அவனுக்கு மற்றும் ஒரு நண்பர் இருந்தார். அவரும் ஒரு எழுத்தாளர் - நாடகாசிரியர். எனது இருப்பிடத்திலிருந்து அக்காலத்தில் இரவாவளையில் புறப்படும் எனது குழந்தை பற்றி கொழும்பு மெயில் என்ற இசைச்சித்திர நிகழ்வை பல அரங்குகளில் நடத்தியிருக்கிறார்.

அதனை எழுதித் தயாரித்து இயக்கிய அவனது நண்பர் மாவை நித்தியானந்தன் அதில் எழுதிய பாடல் வரிகள் :

“என்றுதான் இந்த யுத்தம் முடிந்திடும் வாழ்க்கை விடிந்திடும்மோ...?”

வானிலே ஹலெலி சூற்றிப்பறக்குது - வீணிலே அது சூட்டுப்பொசுக்குது... என்ன அநியாயம் ....”

பல்லாயிரம்பேர் வந்து சேன்ற எனது இருப்பிடம் 1990 ஆண்டிற்குப்பிறகு ஒரு காட்சிப்பொருளானது. பாழ்பட்டுப்போன எனது உடலை படம் எடுத்துச்சென்றார்கள்.

அன்று என்னைப்பார்க்க வந்தவனும் அதற்கு முன்னர் தாயகம் விட்டுச்சென்றுவிட்டான். அதற்கு முன்னர் அவன் இங்கு படிக்கவந்தபபோதும் அதன்பிறகும் வந்து சேன்றிருக்கின்றான். அதனால் அவனது வாழ்வின் நினைவுகளிலும் நான் தங்கியிருக்கின்றனே.

இறுதியாக நான் வாழும் நகரிலிருந்து பொதுநிலை நிலையை எரிக்கப்பட்டபோது என்னிடம் ஒரு காலவைளையில் வந்து இறங்கி, அந்தக்கோரமான காட்சிகளைப்பார்த்துவிட்டு, அன்று இரவே மீண்டும் என்னிடம் வந்து விடப்பெற்றுச்சென்றான். அவனுக்கு அந்தநாட்கள் யாவும் நினைவில் வந்து வருத்தியது.

எனது வாழ்வை நன்கறிந்தமையால், எனக்கு நேர்ந்த அவலங்கள் பற்றியும் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றமை பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றான்.

அவ்வாறு புத்துயிர் பெற்றவளையில், என்னிடம் ஏற்கனவே வந்து சேன்றிருக்கும் பல தமிழ்த்தேசிய உணர்வுத்தமிழர்கள் என்னை வந்து பார்க்கவில்லை. அன்றைய நிகழ்வை அவர்கள் பகிஷ்கரித்தார்கள்.

எனது உடமைகளை சிறையாடியவர்கள் ஒரு நியாயம் சொன்னார்கள்.

அதுபோன்று எனக்கு அண்டை நாட்பின் ஆதரவோடு புத்துயிர் தந்தவர்களும் அதற்கு ஒரு நியாயம் சொன்னார்கள். அந்த புத்துயிர் ப்பை அன்று பகிஷ்கரித்தவர்களும் வேறே ஒரு நியாயம் சொன்னார்கள். இவர்கள் மத்தியில் நீதி

Written by - முருகப்பதி -

Monday, 11 November 2019 08:08 - Last Updated Wednesday, 13 November 2019 02:16

நியாயம் பசுபவர்கள் தான் அதிகம் .

எப்படியோ, நான் பரேழிவிலிருந்து மீண்டிருக்கின்றனே . அந்த மீட்சியை புகைகணிதவர்கள் , இன்று நான் வாழும் இடத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் காலம் காலமாக வாழ்ந்த மக்களின் குடியிருப்புகளை அகற்றிவிட்டு சர்வதேச விமான நிலையம் அமைத்ததும் அந்தக்கொண்டாட்டத்திற்கு சனென்றுவிட்டு, அதற்கும் ஒரு நியாயம் சொல்லிவருகிறார்கள் .

நியாயங்கள் - அநியாயங்களை நாளாந்தம் கண்டுவரும் என்னை வந்து பார்த்துவிட்டுச் சனென்றிருக்கும் , அவனது கண்களில் ஒரு காட்சி தனென்பட்டது . எனது மடியிலிருந்து ஒரு நூல் நிலையம் எவருடைய பராமரிப்பினின்று இயங்குகிறது . மும்மொழியும் திரிந்தவர்கள் என்னிடம் வருவதனாலோ என்னவோ , அதில் மும்மொழிகளிலும் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன . அங்கு வருபவர்கள் எடுத்து வாசிக்கலாம் . பயணத்தின்போது எடுத்துச் சனென்றும் வாசிக்கலாம் . அதனைப் பார்த்த அவனும் , தன்னிடமிருந்த புத்தகங்கள் சிலவற்றை அங்கு வைத்தான் . அதில் பெரும்பான்மை மொழியில் எழுதப்பட்ட அவனது புத்தகம் ஒன்றும் இருக்கிறது .

அவன் நன்கறிந்திருக்கும் தோழர் கார்த்திகசேன் பற்றி எழுதப்பட்ட புத்தகமும் அதிலிருந்தது .

எனது குழந்தை எனது மடிக் கு வந்து சரேமும் வரையில் அவன் அதனை எடுத்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தான் .

குழந்தை வந்ததும் அதனுடன் தொற்றிக்கொண்டு தற்கு நகேக்கி பயணித்தான் .

யன்னலடாக என்னையே பார்த்துக்கொண்டு சனென்றான் . எனது வாழ்வையும் எழுதவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான் .

அவனது பெயர் திரியும் தானே..?

letchumananm@gmail.com